

5. El saquet dels lligams

Avui, és l'aniversari de l'àvia Rosa i tota la família està de festa. Després d'ajudar-la a bufar les espelmes, els néts li demanen que expliqui un dels seus contes.

Al Nil i a la Gal·la els encanten les seves històries, ella fa que els animals parlin i les persones volin, i s'empesca paraules estranyes i personatges estraforaris. Es peten de riure quan n'imita les veus o fa el mico per tota la casa.

—De fet, us volia explicar una cosa que em va passar l'altre dia —els diu l'àvia—. Gal·la, bonica, veus aquella bosseta que hi ha al costat del sofà? Porta-me-la, si et plau.

La nena l'hi porta d'una corredissa. L'àvia mira a dins d'una revolada i, tota misteriosa, diu:

—Mmmm, sí, veig que encara hi són... —remena a dins la bossa—. Mireu, aquest és el meu «saquet dels lligams». Voleu que us expliqui d'on l'he tret?

—Sí! —celebren, tots dos, alhora.

—«Saquet dels lligams», dius? —somriu el tiet Miquel—. Tens cada acudit, mare! Explica, explica... que estem ben intrigats.

—Doncs resulta que al país d'«Estimarolaina» —comença l'àvia—, quan neix un infant és el primer que li regalen. L'altre dia hi vaig anar de visita i, quan van saber que tenia uns néts tan eixerits, em van donar aquest perquè me l'emportés cap a casa.

—A veure, a veure? —demana el Nil, impacient—. I, què hi ha a dins?

—Doncs, mira —diu l'àvia, traient un manyoc de cordills—, hi ha lligams.

—I, per a què serveixen? —pregunta la Gal·la encuriosida.

—Resulta que fa molt i molt de temps, a «Estimarolaina» hi van passar uns fets excepcionals, un dia, van rebre la visita d'una dona sàvia que els va anunciar: «Arribada la sisena lluna plena, al punt de la mitjanit, les gallines faran un crit i volaran tot seguit. El cel, de verd es tenyirà i, aleshores, l'invisible, es veurà».

L'àvia Rosa gesticula amb els braços i parla fent tremolar la veu.

—Sembles una bruixa! —riu la seva néta.

—A partir d'aquell dia, els «estimarolencs» i les «estimarolenques», van esperar amb incertesa que arribés la lluna sisena... «Qui serà l'invisible que vindrà?», es preguntaven els uns. «I si tot el que tenim amagat, queda destapat?» deia algú altre, preocupat. Les llunes van passar i el dia va arribar. A les dotze de la nit, les gallines van fer un crit i de verd es va tenyir la nit.

—I llavors què va passar? —pregunta el Nil, inquiet.

—Doncs, l'endemà de bon matí, van descobrir que una mena de cordetes els lligaven entre si.

—Ah! Com les que tens en el teu saquet, oi? —l'interromp l'Anna, la mare del Nil i la Gal·la.

—Exacte, filla meva! —confirma l'àvia—. Algunes eren d'una llana molt fina, tan fràgil i delicada que es trencaven d'una sola estrebada. D'altres, fetes d'esparg, eren tan fortes i resistents que no es podien partir ni amb les dents. I, unes terceres, de goma elàstica, que per més que les estiraven, només s'allargaven.

Mentre s'explica, l'àvia treu els lligams del seu saquet i els va deixant sobre la taula. N'hi ha tres, com en el conte: un de llana, un d'esparg i un altre de goma elàstica. Tota la família se la mira, expectant.

—Era increïble, qualsevol vincle es feia visible! —explica l'àvia—. Podien veure les amistats de llana, que es desfeien com si res, al primer malentès. D'altres, unides per forts lligams d'esparg, sempre anaven juntes a qualsevol lloc i, si s'allunyaven, els nusos les escanyaven.

—I les de goma, àvia? —l'interromp el Nil.

—Ui, aquestes eren les millors! —segueix l'àvia Rosa— Per més que s'estiraven i s'arrosaven, els vincles de goma, mai es trencaven. Ja podien viure ben lluny o enfadar-se que, arribat un punt, amb ben poc, tot tornava al seu lloc.

—Caram, mare, quin fart de rimar! Això és un no parar... —bromeja el tiet Miquel.

—Calla, calla, que no ho puc evitar, em surt sense pensar! —li respon l'àvia Rosa entre rialles.

L'àvia té un riure d'aquells que s'encomana i en un tres i no res tota la família està enriolada.

—Ets única, àvia! —deixa anar la Gal·la emocionada.

—I, com segueix el conte? —insisteix el Nil.

—Doncs, tal com va arribar, la màgia es va esfumar —segueix l'àvia—. L'endemà al matí no se'n sabien avenir, tot i que de lligams ja no se'n veien, es notaven en tot allò que feien i, més tard o més d'hora, s'adonaven si eren de goma, de llana o d'espart.

—Em sembla que l'any passat, la Martina i jo teníem un d'aquests vincles d'espart, oi mare? —pregunta la Gal·la—. Havíem de fer-ho tot juntes i no podíem estar l'una sense l'altra.

—Ho recordo molt bé —diu la mare—, i si una de les dues jugava amb un altre nen o amb una altra nena, la que es quedava sola, s'enfadava i fins i tot plorava. Quin patir, tu!

—És veritat, ens posàvem molt geloses —admet la nena—. Àvia, és possible que els lligams d'espart es tornin de goma? Perquè, a la Martina i a mi, ens ha passat.

—I tant, bonica! Al principi, la majoria són de llana o d'espart —explica—, però, si es cuiden, van canviant...

—El Carles i jo, en tenim un que és una mica d'espart i una mica de goma! —afegeix el Nil.

—Tant si són de família com si són d'amistat —diu l'àvia Rosa—, cal teixir lligams de qualitat. A «Estimarolaina», això ho tenen molt clar i, perquè tothom ho pugui recordar, el «saquet dels lligams» es van inventar. El regalen només néixer, perquè els infants n'aprenguin en créixer.

—Quina història més interessant, àvia! —sospira la Gal·la—. Oi que ens avisaràs quan tornis a viatjar a «Estimarolaina»? Volem anar-hi amb tu!

—És clar que sí! —somriu l'àvia Rosa, mentre guarda els tres lligams dins la seva bosseta—. Teniu, aquest saquet és per a vosaltres...

—Uau, gràcies, àvia! —celebren contents els seus néts.

—Doncs així, vet aquí un gos i vet aquí un gat, que aquest conte ja s'ha acabat.

Competències emocionals:

- Autonomia emocional
- Competència social